

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 1.Pf.20.801/2020/5.

A felperes: felperes neve, **felperes címe**

A felperes képviselője: Kummer Ügyvédi Iroda, **felperesi képviselő címe**

Az alperes: alperes neve, **alperes címe**

Az alperes képviselője: Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda, **alperesi képviselő címe**

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 40.P.20.671/2020/11.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 400.000 (négy százezer) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 19.050 (tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú perköltséget és az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

- [1] Az alperes által fenntartott **portál** internetes hírportálon **dátum** megjelent „**cikk címe**” című cikk miatt a bíróság 2.Pf.20.624/2019/4. számú, 2019. szeptember 24-én jogerős ítéletével kötelezte a hírportál szerkesztőségét, hogy tegyen közzé helyreigazító közleményt, miszerint „A portálunkon **dátum »cikk címe«** címmel megjelent cikkben és annak címében valótlanul állítottuk, hogy **felperes neve**, a **párt** politikusa, bűnözőkként beszélt a zsidókról.”
- A cikk a **csatorna neve** televíziós csatornán közreadott egyik műsorszám alapján arról számolt be, hogy a felperes 2010-ben egy lakossági fórumon arról beszélt, egyes büntetés-végrehajtási intézményekben fogvatartásukat töltő bűnözők vallási okokra hivatkozással kóser étkezésre tartanak igényt, melynek költsége jelentős. Kiválasztott néphez tartozó bűnözőkről beszélt, és azt mondta, hogy „ha bizonyos kiválasztott néphez tartozik az illető, akkor a **városi név** luxusétteremből kell számára étket szállítani, mert ott kóser módon tudnak főzni, és neki még ahhoz is joga van (...) majd ha megbűnhődik, akkor megint lesz joga, de addig ne legyen már joga, hogy neki kóser kaját kell hozni egy olyan étteremből, ahova az átlag **városi** be sem mer térni, mert olyan az árszínvonal. A cikk írójának összegzése szerint „Ezzel lényegében bűnözőkként beszélt egyes zsidó emberekről **felperes neve**”
- [2] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevéhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett **www.portál** portálon **dátum „cikk címe”** címmel megjelent cikkben tett azon valótlan állításával, hogy a felperes bűnözőkként beszélt a zsidókról. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 600.000 forint sérelemdíj megfizetésére és a perrel felmerült költségek megtérítésére.

Előadta, hogy sem a cikkben idézett 2010-es felszólalásában, sem máskor nem beszélt a zsidókról bűnözőkként, beszédének ilyenképpen történő interpretálása még akkor is súlyosan sértő ránézve, ha a cikkbe ágyazottan megjelent az általa elmondott beszéd részlete. A sérelmezett közlés ugyanis nem az alperestől származó vélemény, sem pedig megtörtént tényekből levont okszerű következtetés, hanem olyan tényállítás, mely objektíve bizonyítható. Az állítás sértő jellegére vonatkozóan nyomatékositotta, hogy külön bizonyítás nélkül megállapítható, hogy az országosan ismert közéleti szereplő felperes esetében kifejezetten sérelmes annak személyéhez kapcsolása, hogy valamely népcsoportot, vallási vagy etnikai kisebbséget degradálóan bűnözőnek nevez.

- [3] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult.

Álláspontja szerint a cikkben nem állított valótlanságot, mivel a cikk szó szerint idézte a felperes által előadottakat, majd abból levont következtetést fogalmazott meg. A felperes 2010-es beszédében **város2** olyan zsidó fogvatartottakról beszélt, akiknek kóser ételt szállítanak és ezeket az embereket bűnözőként említette. Álláspontja szerint az újságírói szerkesztési szabadság körébe tartozik a cikk címének megadása. A cikk utolsó mondatában értékítéletet fogalmazott meg, azonosan a cikk címében megfogalmazottal. Az átlagolvasó pedig a cikkből pontosan megállapíthatta, hogy milyen kontextusban beszélt a felperes zsidó emberekről bűnözőként. A cikk címválasztása és a cikk másik sérelmezett mondata a szó szerinti felperesi idézet alapján kellő ténybeli, nyelvtani és logikai alappal rendelkezik.

Arra is hivatkozott, hogy a cikk nem is sérelmes a felperesre nézve, mivel a felperes olyan kontextusban beszélt a zsidókról, mely eleve a felperes véleményeként fogalmazódott meg, így a **dátum** cikkben foglaltaknak semmilyen hozzáadott hatása nem volt a felperesi szöveghez képest, ekként a felperes reputációjának rombolására sem volt alkalmas. Utalt arra is, hogy a felperes közéleti szereplő, így tűrési kötelezettsége a vele kapcsolatos vélemények vonatkozásában fokozott. A felperes sérelemdíj iránti igényének összecszerűségét eltúlzottnak tartotta.

- [4] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének teljes egészében helyt adott, a jogsértést megállapította és kötelezte az alperest 600.000 forint sérelemdíj és 38.100 forint ügyvédi munkadíj, valamint a le nem rótt 36.000 forint illeték megfizetésére.

Döntése meghozatalakor figyelembe vette a sajtó-helyreigazítási eljárásban született 2.Pf.20.624/2019/4. számú jogerős ítéletet.

Idézte a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdését, 2:43. § d) pontját. Rögzítette, hogy vizsgálnia kellett, hogy a felperes által valótlannak és sérelmesnek tekintett két közlés tényállitásnak minősül-e, továbbá sértő-e a felperesre nézve is.

- [5] A címmel kapcsolatosan úgy foglalt állást, hogy az kétség nélkül tényállítás, amelyet maga a cikk kíván alátámasztani. Egyrészt annak közlésével, hogy a felperes egy zsidó viccen nevetett, azaz lényegében antiszemita megnyilvánulást tett. Másrészt a felperes által a lakossági fórumon a „kiválasztott néphez” tartozó fogvatartottak étkezési kíváncsalmairól mondottakkal.

- [6] Megítélése szerint - figyelemmel a tágabb szöveggörnyezetre is - az állapítható meg, hogy a felperes beszédének lényege nem a zsidóság megbélyegzése, hanem az volt, hogy rámutasson arra a jelenségre, hogy a börtönben lévők közül azok, akik kóser étkezést vesznek igénybe indokolatlanul költséges ellátáshoz jutnak. Kóser étkezést pedig zsidó vallású fogvatartottak igényelhetnek. Ez azonban nem azonosítható a címben megjelenő, a zsidóság általában vett megbélyegzésével, mert a beszéd kifejezetten a fogvatartottak sorában zsidó vallásúakra utalt, s egyértelműen a börtönélelmezés kontextusában.

Egyetértett a felperessel abban, hogy a címben megjelenő valótlan közlés kiemelt jelentőséggel bír. Azok az olvasók, akik a cikket magát is elolvasták, a cikk egészéből képet kaphattak arról is, hogy a felperes pontosan hogyan fogalmazott a zsidókkal kapcsolatban, azonban a cikk egésze szempontjából fontos körülménnyel kapcsolatban a sajtócikk címében önmagában sem szerepelhet lényeges, megtévesztő pontatlanság, valótlanosság [8/2018. (VII. 5.) AB határozat]. Az alperesi védekezéssel kapcsolatosan megjegyezte, hogy az alperes által megfogalmazott cím minden ténybeli, nyelvtani alapot, logikai kapcsolatot nélkülözően vont le tényállításként megfogalmazott következtetést a felperes 2010-es beszédének részletéből. Nem lett volna akadálya annak, hogy az alperes árnyaltabb és pontosabb megfogalmazással tegye kritika tárgyává a felperes 2010-es megnyilvánulását, amennyiben abban antiszemita felhangot érzékelt. Ennek azonban a perrel érintett cikk címe semmilyen módon nem tett eleget.

- [7] A cikkben a címben foglaltakra ráerősítő „Ezzel lényegében bűnözőkként beszélt egyes zsidó emberekről **felperes neve**” közlés tekintetében sem fogadta el azt az alperesi védekezést, hogy abban az újságíró véleménye jelent volna meg. Rámutatott arra, hogy ez a közlés a címet lényegében megismétli. Ennek során nem a zsidóságról általában, hanem egyes zsidó emberekről tesz említést a cikk és a „lényegében” kifejezéssel kívánja puhítani a kijelentés súlyosságát. A „lényegében” szó utal arra, hogy az újságíró így foglalja össze, ebben látja a felperesi idézet lényeges tartalmát. Az „egyes zsidó emberekről” kifejezés pedig azt van hivatva közvetíteni, hogy nem általában a zsidóságról beszélt a felperes, hanem konkrét személyről a zsidóságból. Ehhez képest azonban a felperestől származó idézetben jelentős és megkerülhetetlen, hogy azok a zsidó emberek, akikre utalhatott a felperes, kizárólag a bűnelkövető és egyébként zsidó emberek, illetve olyan személyek lehetnek, akik bűnelkövetők, fogva tartás alatt állnak, és kóser étkezést rendelnek. Ennek megfelelően semmiképpen sem igazodik a felperesi megfogalmazáshoz a felperes által alkalmazott tömörítés.

Ezen túlmenően, még ha nyelvtanilag esetleg értelmezhető ezen közlés értékítéletnek, az a logika szabályai alapján nem volt megalkotható a felperes által elmondottakból.

- [8] A sérelemdíj körében az elsőfokú bíróság ismertette a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés *a*) pontját, a 2:52. § (2) és (3) bekezdéseit. Rögzítette, hogy a felperest e körben bizonyítási kötelezettség nem terhelte. Úgy ítélte meg, hogy a társadalom egésze jobbra elítélendően tekint azokra a személyekre, akik antiszemita megnyilvánulásokat tesznek. Így a felperest antiszemitának tituláló közlések nyilvánvalóan hátrányos társadalmi megítélésére vezetnek.

Az alperes nem bizonyította, hogy úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, mert a rá vonatkozó jogszabályi előírásoknak nem tett eleget, nem tájékoztatta a nyilvánosságot sem kellő pontossággal, sem hitelesen a múltban a felperestől származó közlésekkel kapcsolatosan, ami súlyosan felróható magatartás.

Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozatára utalva kiemelte, hogy a politikai szereplő tevékenységére vonatkozó közlés tekintetében a közlő tudattartalmának is jelentőséget kell tulajdonítani. A közügyekre vonatkozó közszereplőkkel, politikusokkal kapcsolatos információk felkutatása, közlése vonatkozásában a sajtószerveknek kiemelt felelőssége van, hiszen magatartásuk az egész társadalomra hatással lehet.

Az alperesi sajtószerv kifejezetten jelentős olvasottsággal bír országos szinten, így az általa közöltek az országos nyilvánosság elé kerültek, sok olvasót értek.

Mindezeket mérlegelve az elsőfokú bíróság arra tekintettel, hogy a közlésekkel kapcsolatban az alperes felelőssége jelentős, a jogsértés maga súlyos és a felperes vezető állású pártpolitikus, akinek esetében különös jelentőséget kap a személyét érintő antiszemita bélyeg, a felperes által kért 600.000 forint összegű sérelemdíjat nem találta eltúlzottnak, ezért annak megfizetésére kötelezte az alperest.

- [9] A perrel felmerült költségek viseléséről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése és a Pp. 101. § (1) bekezdése alapján döntött.
- [10] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján változtassa meg, a felperes keresetét teljes egészében utasítsa el, másodlagosan a sérelemdíj leszállítását kérte 200.000 forintra. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjaira alapította. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj összege sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, nem áll összhangban a felperest ért sérelemmel, az alperes felróhatóságával és a bírói gyakorlat szerint hasonló esetekben megítélt marasztalási összegeket is eltúlzott módon meghaladja. Megismételte az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezését, miszerint a sérelmezett közlések vonatkozásában az alperes másodközlő volt, ezért alperes felróhatósága mérsékeltebb. Hivatkozott továbbá arra, hogy a perbeli írás a felperes közéleti tevékenységével foglalkozott, akinek közszereplőként tűrési kötelezettsége különösen nagy. A sérelemdíj mértékét a felperes társadalmi megítélésének csorbulása viszonylatából kell vizsgálni. Álláspontja szerint a vizsgálat és mérlegelés tárgya az, illetve az kell hogy legyen, hogy a felperes jóhírnevében keletkezett csorbulás kompenzálására milyen összegű sérelemdíj alkalmas. A sérelmezett tényállítás nem minősül olyan közlésnek, amely a felperes társadalmi megítélését hátrányosan csorbítaná, nem vagyoni sérelmet nem szenvedett el.
- [11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Észrevételezte, hogy az alperes a kereset elutasítására vonatkozó kérelmének indokait a fellebbezésben nem fejtette ki. Álláspontja szerint a sérelemdíj összegének meghatározásakor az elsőfokú ítélet kimerítően részletes indokolást tartalmaz, minden lényeges, illetve ezen jogintézmény alkalmazása körében szükséges körülményt taglal. A fellebbezésben foglalt alperesi érveléssel szemben hivatkozott arra, hogy az a körülmény, hogy az alperes csak „másodközlő” volt lényegtelen. Felhívta a figyelmet arra, hogy az alperes maga hivatkozott az elsőfokú eljárásban arra, hogy a **napilap** című napilap „Magyarország legnagyobb, legtöbb példányban terjesztett” napilapja, a sérelmezett közlés ezen napilap webes felületén jelent meg, tehát nagyszámú olvasóhoz jutott el. Ugyanakkor az alperes elmulasztotta azon kötelezettsége teljesítését, hogy a közölteknek utánajárjon, azok valóságtartalmát ellenőrizze, megszólaltasson minden érintett felet. A felperes nagyobb tűrési kötelezettségével kapcsolatosan kiemelte, hogy a valótlan és sértő állításokra még egy közszereplő tűrési kötelezettsége sem terjed ki, ahogyan azt az elsőfokú bíróság is kifejtette a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban foglaltakra figyelemmel. Az alperes ugyanakkor kifejezetten rosszhiszeműen, a lejáratása szándékával közölte a sérelmezett állításokat, ami alátámasztja felróhatóságát. A perbelihez hasonló súlyú és intenzitású jogsértések esetén a bírói gyakorlat köztudomású tényként értékeli azt, hogy azok miatt az érintettnek a Ptk. jelenlegi rendszerében kizárólag sérelemdíjjal kompenzálható hátránya származik. Az alperes felelősségének súlyosságával kapcsolatosan utalt a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatban és a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban kifejtettekre. Kiemelte, hogy országosan ismert politikus, így a valótlan közlések kifejezetten alkalmasak társadalmi megítélésére hátrányos befolyásolására. A sérelemdíj kettős funkciójára vonatkozóan a Ptk. miniszteri indokolásában és eseti döntésekben is kifejtettek hivatkozott is, amelyek alapján álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben megállapítottnál alacsonyabb összegű sérelemdíj a perbeli, illetve ahhoz hasonló esetekben ezen hatásait nem tudja kifejteni, az sem a jogsértés súlyával, sem az amiatt rá háruló következményekkel nem lenne arányban álló. Érvelésének alátámasztásául számos eseti döntésre hivatkozott.

A másodfokú eljárással összefüggésben 15.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjra tartott igényt azzal, hogy amennyiben a másodfokú bíróság a sérelemdíj összegét leszállítaná a perköltség viselése tekintetében alkalmazza a Pp. 83. § (3) bekezdésében foglaltakat.

[12] A fellebbezés részben alapos.

[13] A másodfokú bíróság elsősorban azt rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte oly módon, hogy a másodfokú bíróság a keresetet utasítsa el, indokait azonban kizárólag a sérelemdíj leszállítására vonatkozóan terjesztette elő, ezért a Pp. 370. § (1) bekezdés szerinti korlátok között volt lehetőség az elsőfokú bíróság ítéletének vizsgálatára. A másodfokú bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt összegű sérelemdíj arányban áll-e az alperes jogsértő magatartásával okozati összefüggésben a felperesnél bekövetkezett nem vagyoni sérelem nagyságával, felróhatósága megállapítható-e, ha igen milyen mértékben.

[14] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdés alapján személyiségi jogsértés esetén sérelemdíjat akkor igényelhet a jogában sértett fél, amennyiben a jogsértés miatt nem vagyoni sérelmet szenvedett el. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésre kötelezés feltételeire a kártérítés szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sértett a jogsértés tényén kívül további hátrányok bizonyítására nem köteles. Helytállóan hivatkozott ezért az alperes fellebbezésében arra, hogy sérelemdíjat az őt ért nem vagyoni sérelem miatt igényelhet a jogában sértett fél. Nem vagyoni sérelem akkor következik be, ha az emberi személyiség testi vagy lelki életminősége hátrányosan változik. Ez megmutatkozhat az egyén társadalmi életében bekövetkező negatív - akár időleges - változásban, de akár láthatatlanul, a sértett belső lelki életének minőségi romlása útján is. A sérelemdíj a személyiség bármely dimenziójának megsértésével okozott következmények pénzbeli ellensúlyozása, amelynek kettős funkciója van. Egyfelől közvetett kompenzációs szerepet tölt be, másfelől magánjogi büntetésnek is tekinthető, preventív célzattal, a hasonló jogsértések megelőzése érdekében. A közvetett kompenzáció az elszenvedett sérelem hozzávetőleges, alternatív kiegyensúlyozása olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával, amely az elszenvedett sérelemért arányosnak becsült, más nemű - pénzben kifejezett - előnyt nyújt, a magánjogi büntetés pedig lényegében pénzbeli elégtételadás. Az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a felperest nem vagyoni sérelem érte az alperes jóhírnevet sértő közlése miatt. A hasonló jellegű jogsértések esetén ugyanis az érintett szűkebb de tágabb környezete felé is magyarázkodásra szorul, ami önmagában alátámasztja nem vagyoni sérelem bekövetkeztét. Nem helytálló ezért az alperes azon érvelése, hogy a sérelmezett tényállítás nem minősül olyan közlésnek, amely a felperes társadalmi megítélését hátrányosan csorbítaná, ezért nem volt tehát indok arra, hogy a másodfokú bíróság a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonjon le, azokat másképp minősítse. [Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont]

[15] Az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegét azonban a másodfokú bíróság eltúlozottnak ítélte. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására - tekintettel, egy összegben határozza meg.

Az a perben nem volt vitás, hogy az alperesi közlés a felperes politikusi tevékenységét érintette, közéleti vitában történő megszólalását helyezte a középpontjába. A téma aktualitását az adta, hogy a felperes egyik párttársának antiszemita megnyilvánulását a **párt** elnökhelyettese úgy kommentálta, hogy a pártban ennek vannak következményei. Ennek apropóján elevenítették fel a felperes egyik

azon megnyilvánulását, amelyben zsidó vallású fogvatartottak „kiváltságaként” rosszállotta, hogy vallásuknak megfelelő étkezést biztosítanak a számukra.

Az Alkotmánybíróság határozatai nyomán kialakult jogértelmezés szerint a sajtóban közéleti témával kapcsolatosan megjelent közlések esetében a demokratikus közvélemény alakításában kiemelkedő szerepet játszó véleménynyilvánítási szabadságnak indokolt teret engedni. Azoknak, akik saját elhatározásukból maguk irányítják magukra a közvélemény figyelmét, a társadalmi viszonyok alakításában aktív szerepet játszanak, egyes személyhez fűződő jogaik szűkebb körű védelmét is fel kell vállalniuk. Bíráhatóságuk az átlagemberekénél nagyobb körben valósulhat meg. A becsület csorbitására alkalmas tények állítása vagy híresztelése azonban nem élvezik a véleményszabadság oltalmát akkor, ha a tényeket állító vagy híresztelő tudta, hogy közlése valótlan, avagy a valótlanságáról azért nem tudott, mert a foglalkozása szerint elvárt figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 219, 230.]. A közügyeket érintő, ámde hamisnak bizonyult tényállításokat csak abban az esetben oltalmazza a véleményszabadság, ha a tényt állító vagy híresztelő jóhiszemű volt. {13/2014. (IV. 18.) AB határozat [31]} Az a körülmény, hogy az alperes a perben állításai valóságának bizonyítását meg sem kísérelte jelentős súlyú felróhatósága bizonyítékának tekinthető.

- [16] Nem lehet ugyanakkor eltekinteni attól, hogy a jelen perben is sérelmezett közlés miatt a bíróság az alperest helyreigazításra kötelezte, arra ugyanis a felperes sem hivatkozott, hogy ezen kötelezettségének az alperes ne tett volna eleget.

A sajtó-helyreigazítás egyik funkciója az érintett jóhírnevének védelme, hangsúlyosan a társadalmi megítélésében esett csorba kiküszöbölése. A perben a felperes lényegében egyetlen állítást sérelmezett, önmagában az, hogy az a címben jelent meg a nem vagyoni sérelmét nem fokozza jelentős mértékben. A politikusok ezen túlmenően a bírósági jogvédelmen kívül rendelkeznek olyan, a lakosság szélesebb körét elérő eszközrendszerrel, amellyel a hasonló jellegű jogsértő közlések társadalmi hatását ellensúlyozni képesek.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében lényegében a bírói joggyakorlattal érvelt, azt azonban nem fejtette ki, hogy a felperest a konkrét közlés miatt a köztudomásúnak tekinthető sérelmen túl, személyében milyen hátrány érte. A sérelemdíj elsődleges célja a sértett személyiségét érintő hátrányos változás kompenzációja, magánjogi büntető jellege csak abban az esetben lehet hangsúlyos, ha a jogot sértő fél kiemelkedő, szándékos sérelmet okoz.

Az nem vitatható, hogy az alperes a felperes által elmondottakat, annak lényegét elferdítve, meghamisítva adta közre, tehát felróhatósága egyértelműen megállapítható. Arra vonatkozóan súlytalan a védekezésre, hogy másodközlő. A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma PK 14. számú állásfoglalás szerint ugyanis a kifogásolt tényállításának valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani. Az olyan sajtóközlemény valóságát is általában a sajtószerv köteles bizonyítani, amely híven közli más személy tényállítását, nyilatkozatát, vagy átveszi más szerv (sajtószerv) közleményét. A perbeli esetben az Alkotmánybíróság 34/2017. (XII. 11.) AB határozatában rögzített enyhébb felelősségi szabályok nem alkalmazhatók, mert a perbeli közlés nem közéleti szereplők sajtótájékoztatóján a közügyek vitájának körében egymást érintően tett kijelentéseket tartalmazott. A felperes beszédéről az alperes nem hűen, saját értékelés nélkül tudósított, a felperesnek nem adott lehetőséget a kérdéses ügyről megszólalni.

Nem hagyható figyelmen kívül azonban az sem, hogy a valótlan közlés jellegéből adódóan a helyreigazítás a felperes társadalmi megítélésében bekövetkezett negatív változás jelentős részének orvoslására alkalmas volt, ezért annak hátrányos következményeit a felperes csak rövid ideig volt kénytelen elviselni.

- [17] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 400.000 forintra leszállította figyelemmel a perbelihez hasonló közlések esetében kialakult bírói gyakorlatra is. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 83. § (3) bekezdésben foglaltakra is tekintettel - a perköltségre is kiterjedően helybenhagyta.
- [18] Az alperes fellebbezése csak kisebb részben, azon követelés tekintetében vezetett eredményre, amely a bíróság mérlegelésétől függött, a felperes követelése nem volt nyilvánvalóan eltúlzott, ezért a másodfokú perköltség viseléséről a másodfokú bíróság a Pp. 364. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 83. § (3) bekezdése alapján döntött arra is tekintettel, hogy az alperes perköltségigényt nem terjesztett elő.
Az ügyvédi munkadíj összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének *a)* pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.
A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2021. február 23.

Véghegy dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Helga s.k.
bíró